JOŠ JEDAN NAŠ KANDIDAT ZA OLTAR

(Uzor za mlade. Uz najnoviji životopis Petra Barbarića)

Ne prave sveci jedan drugome konkurencije. Blago nama, bude li ih među nama što više! Bit će to samo znak punovoljnosti naše vjere i našega izabranja pred Bogom. Bit će to samo blagoslov našemu kršćanstvu i našemu narodu.

A, hvala Bogu, u nas se u zadnje vrijeme sve više govori o našim svecima. I o onima starima, koji su već na oltaru, — o bl. Augustinu Kažotiću, biskupu zagrebačkom, o bl. Hosani Kotorskoj, djevojci iz Boke, o bl. Garciji, također Bokelju iz Mula, o bl. Marku Križevčaninu, kanoniku-mučeniku iz Trnove. I, — a to je još ljepše, — o onima novima, još nebeatificiranima, kandidatima oltara: našim savremenicima od jučer. Kod Slovenaca o biskupu Slomšeku iz Maribora i o američkom misionaru Baragi; kod nas Hrvata o Slugi Božjem fra Leopoldu Mandiću, o biskupu Langu, o Dr. Merzu, o fra Vendelinu Vošnjaku, o fra Anti Antiću, o Stepincu, jednom i drugom, Matiji i Alojziju. Ne će, možda, svi od njih ni doći na oltar. Ne, što ne bi bili vrijedni, nego što je to dug proces i pun formalnosti: ako se brzo umorimo i brzo posustamo. Ali ponetko će od njih, sigurno, i doći na oltar. A molit će se za nas svi: i oni, koji dođu, i oni, koji ne dođu. Pred Bogom je često veći onaj, koji ne dođe, nego onaj, koji dođe. To su njegovi božanski putovi, njegove božanske tajne, njegove božanske geste, njegovi božanski izbori. I svi će nam biti pred Bogom zaštitnici i pomoćnici. I svi su nam uzori. Treba da o njima puno govorimo. I da ih dobro poznajemo. Treba da i pišemo, i čitamo, njihove životopise.

Moramo nastojati, da, danas sutra, svaka dob i svaki stalež među nama dobije svoga sveca: naše krvi i jezika. Da i mi postanemo narodom svetaca.

Osobito je omladini, — i našoj, — potreban takav jedan, njezin, uzor-svetac. Ona je u najvećoj duhovnoj pogibli: u najtežim, i vjerskim i moralnim, krizama.

A, eto, pomalo smo, ovo iza rata, i zaboravili, da već imamo svoga kandidata oltara i za omladinu. A imamo ga. Slugu Božjega P e t r a B a r b a r i ć a. Pred zadnji rat o njemu se, u nas, puno govorilo i pisalo. Počeo je bio i formalno proces njegove beatifikacije, proglašenja blaženim. Informativni proces, — u Sarajevu, — bio je već završen, i akti su bili poslani u Rim. Izašla su već bila i dva njegova životopisa: jedan manji, brzo iza njegove smrti, iz pera pok. O. Antuna Puntigama D. I. drugi veći od pok. Dr. a Miroslava Vanina D. I. I puno su se čitali: osobito u sjemeništima i u katoličkim đačkim konviktima. A i na njegov se je grob, u kripti smještene crkve u Travniku (gdje je učio i umro, kao sjemeništarac, gimnazijski maturant), puno hodočastilo Mnogi su mu se utjecali. I primali mnoge milosti po njegovu zagovoru.

Ratni je vihor pomalo bacio u zaborav njegov spomen. I tijelo mu se je izgubilo.

Vrijeme je, da opet obnovimo njegovu uspomenu i njegovo štovanje. Da opet našoj mladeži stavimo pred oči njegov lik.

Kao stvoren je, — Petar Barbarić, — da bude uzor našoj katoličkoj omladini; i onoj po sjemeništima, i onoj vani u svijetu.

Nije u životu ništa drugo ni bio nego dijete, dječak, mladić, đak. Umro je u ranoj mladosti; u đačkim, gimnazijskim, godinama. Nije bio ni javni radnik, kao Merz, ni svećednik ili redovnik, kao naši sveti ljudi.

Bio je seljačko dijete,iz našega najvitalnijeg kraja, iz vrletne i sunčane Hercegovine. Prirodno je i živio i umro. Jednostavan je bio čitav njegov životni put.

Nije bio čudotvorac. Nije imao viđenja. Nije bio mučenik. Nije činio nikakvih teških, izvanrednih, pokorničkih djela.

Mnogi ga mladi ljudi mogu nasljedovati. Blizu im je. Sva je njegova svetost bila: molitva, dobrota i rad. Kršćanski idealizam života. Vedra, čista i nevina mladost.

Umro je 15. travnja g. 1879., pred 70 godina, licem na Veliku subotu.

Baš ovih dana izišao je iz štampe i treći njegov, — najkraći, džepni (83 stranice u maloj osmini), — životopis. Napisao ga je O. Josip Weissgerber D. I., pod naslovom: »Zvona velike subote« (Isusovci, Zagreb, Palmotićeva ul. 33.; cijena 3 n. Din). Dajmo ga u ruke našim sjemeništarcima, ali i našoj omladini u svijetu: muškoj i ženskoj! Osobito djeci, mladićima i djevojkama, koji pokazuju volju za ozbiljniji duhovni život ili za svećeničko ili samostansko zvanje!

Mladi je i »mali« svetac Sluga Božji Petar Barbarić. Djetinjski je jednostavan i idiličan bio njegov život. On je bio naš hrvatski Ivan Berchmans. Ili, ako hoćete, mladićki pendent sv. Terezije od Djeteta Isusa.

Već se je Puntigamov: »Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladić« čitao kao kakva romansirana svetačka biografija za omladinu. I ovaj će se, najnoviji, rado čitati.

S duhovnom korišću S plemenitim uživanjem. U nadi, da ćemo, brzo, na svojim oltarima ugledati još jednoga, čistokrvnog, sveca naše krvi i jezika!

Č.

PJEVAJMO BRAĆO KRŠĆANI
crkvena pjesmarica-Makarska 1967.

Veliku odgovornost nosi danas u doba postkoncilskog gibanja svaki glazbenik, pogotovo crkveni. Nije više dovoljno prihvaćati samo slovo zakona i propisa, nego srce i duh. U uvodu svoje crkvene pjesmarice »Pjevajmo braćo kršćani« dr. Ivan Glibotić lijepo navodi citate iz »Uredbe o sv. Bogoslužju«: br. 116. »Druge se vrste svete glazbe, osobito polifonija, nikako ne isključuju iz bogoslužja, samo ako **odgovaraju duhu liturgijskog čina.** Br. 118. »Neka se brižljivo njeguje pučko pjevanje, da glasovi vjernika mogu odzvanjati u pobožnim i svetim vježbama, pa i u samim liturgijskim činima, prema **odredbama i propisima** rubrika«. Neka mi oprosti autor ove pjesmarice, ali on se sam ne pridržava tih odredaba i propisa, uzimajući pjesme, bez umjetničke vrijednosti. Mogao bi mi tkogod prigovoriti: »Napiši ti bolju pjesmaricu pa onda nešto reci o ovoj« Takvima sam spreman odgovoriti, da bih načinio bolji izbor od već postojećih kvalitetnih kompozicija, kad bi to prilike zahtijevale. Problem priručnika stvarno nije lak - kako kaže pisac